

FREDRIK T.

TAMMI
OLSSON

KETJUREAKTIO

FREDRIK T. OLSSON

KETJUREAKTIO

SUOMENTANUT | ANNE NURMI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI | HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Slutet på kedjan* ilmestyi 2014.

Copyright © Fredrik T Olsson, 2014

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2014

Published by arrangement with Partners in Stories Stockholm AB, Sweden.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7736-2

OSA 1

Nelikanta

Mikään ei saisi minua koskaan kirjoittamaan päiväkirjaa.

Asioita tapahtuu. Aika kuluu. Elämä alkaa ja jatkuu ja päättyy, eikä mikään siitä kaikesta merkityksettömästä muutu paremmaksi sillä, että sen kirjoittaa muistiin jälkikäteen tarkasteltavaksi. Eräänä päivänä kaikki on ohi, ja jos jotain tiedän, niin ainakin sen, että kun hiekka ropisee kerran puiseen kanteen yläpuolellani, yksikään pirun ihminen ei halua lukea, mitä tein eräänä maanantaina maaliskuussa.

Mikään ei saisi minua koskaan kirjoittamaan päiväkirjaa.

Paitsi yksi asia.

Tieto siitä, että pian ei olisi ketään lukemassa sitä.

Tiistaina marraskuun 25. päivänä.

Ilma on lumesta sakea.

Ja kaikkien silmistä kuvastuu kauhu.

1.

Mies, jonka he ampuivat kujalla, kuoli liian myöhään.

Hän oli vähän yli kolmekymppinen, pukeutunut farkkuihin, paitaan ja tuulipuvun takkiin. Aivan liian kevyesti vuodenaikaan nähden, mutta hän oli hiljattain peseytynyt ja melko kylläinen – sen he olivat luvanneet hänelle ja lupauksensa he olivat myös pitäneet.

Mutta kukaan ei ollut kertonut, mitä sitten tapahtuisi. Ja nyt hän oli täällä.

Hän oli pysähtynyt hengästyneenä vanhan postitoimiston taakse, kivisten julkisivujen väliin. Ohuita harmaita hattaroita muodostui ja vapautui pimeyteen uloshengityksen tahtiin. Hän koetti tukahduttaa paniikin, joka johtui siitä, että lyhyen poikkikadun päässä oleva ristikkoportti oli suljettu. Hän oli ottanut riskin, ja tässä hän nyt seisoi, vailla pakoreittiä kolmen heijastinliivin kahinan lähestyessä takaapäin.

Todellisuudessa hän oli ollut vielä elossa, kun uutinen oli tavoittanut eurooppalaiset sanomalehdet jo varttia aiemmin ja hautautunut uutissähkeiden loputtomaan virtaan, kolme lyhyttä riviä miestä, joka oli löydetty kuolleena Berliinin keskustasta keskiviikon ja torstain välisenä yönä aamuneljän jälkeen. Tekstistä ei käynyt suoraan ilmi, että mies oli koditon ja huumeiden vaikutuksen alaisena, mutta sen käsityksen sai uutisen lukiessaan. Se oli tarkoituskin. Jos valehtelee, on paras pysytellä totuudessa.

Palstatilan salliessa uutinen ilmestyisi seuraavan päivän lehtiin muiden mitättömien juttujen lomaan. Se oli yksi turvatoimien joukossa eikä luultavasti edes tarpeen. Selitys, mikäli joku ulkopuolinen sattuisi näkemään heidän nostavan elottoman ruu-

miin ylös maasta pimeässä, kantavan sen odottavaan ambulanssiin, heittävän takaovet kiinni ja ajavan tiehensä jäärakeiden sataessa maahan ja sinisen valon vilkkuessa.

Ei kuitenkaan kohti sairaalaa.

Toisaalta mikään sairaala ei olisi voinut heitä auttaakaan.

Autossa istui kolme hiljaista miestä, jotka toivoivat ehtineensä ajoissa paikalle.

Heidän toiveensa ei toteutunut.

2.

Parissa sekunnissa poliisit olivat tempaisseet kauniit pariovet voimalla auki rappukäytävän suuntaan, iskeneet lyijylasi-ikkunat säpäleiksi ja avanneet oven sisäpuolelta.

Oven takana olevan ristikkoportin kanssa kului huomattavasti kauemmin. Se oli turvaluokiteltu, raskas ja luultavasti huippukallis, ja se oli lukossa. Se oli myös ainoa asia, joka esti heitä pääsemästä auttamaan keski-ikäistä miestä, joka heidän saamiensa tietojen mukaan oli sisällä asunnossa.

Mikäli hän oli yhä elossa.

Norrmalmin poliisi oli saanut puhelun varhain aamupäivällä, mutta oma aikansa oli kulunut siihen, kun hätäkeskus oli koettanut varmistaa, oliko soittaja luotettava, selvin päin ja tosissaan. Tunsiko hän miehen? Kyllä hän tuns. Voisiko mies olla jossain muualla? Ei, se oli mahdotonta. Miten pitkään aikaan miehestä ei ollut kuulunut mitään? Siitä ei ollut vielä kovin pitkää aikaa, he olivat puhuneet puhelimesta eilisiltana, jolloin mies oli kuulostanut vaisulta ja koettanut vaihtaa puheenaihetta. Se oli pelästyttänyt naisen – tyytymättömyys oli miehelle tyypillinen olotila – mutta eilen tämä oli ollut pirteä ja koettanut kuulostaa positiiviselta. Se tuntui kummalliselta, kuin mies olisi peitellyt jotakin. Hän oli koettanut soittaa miehelle aamulla mutta tämä ei ollut vastannut, jolloin epäily iski välittömästi: oliko mies tällä kertaa onnistunut?

Nainen oli puhunut selkeästi ja täsmällisesti, ja kun hätäkeskuksen hoitaja oli vihdoon vakuuttunut naisen kertomuksesta, hän oli hälyttänyt paikalle poliisin ja ambulanssin ja siirtynyt sitten seuraavaan puheluun.

Jo ensimmäisenä paikalle saapunut partio pystyi toteamaan, että nainen oli todennäköisesti oikeassa.

Ovet oli lukittu. Värillisten ovilasien läpi heijastui ristikkoportin epäselvä hahmo.

Ja jossain kauempana radiossa soi klassinen musiikki, johon sekoittui täpötäyden kylpyammeen reunojen yli valuvan veden solinaa.

Se oli erittäin huono merkki.

Christina Sandberg seiso i kaks i porrasta alempana tyylikkäässä rapukäytävässä ja katseli hissikuilua ympäröivän, mustaksi lakatun teräsportin läpi. Hän seurasi silmä tarkkana jokaista liikettä asunnon ulko-ovella. Asunnon, joka oli ollut kerran hänen kotinsa.

Lukkosepän kulmahiomakoneesta lenteli oranssina hehkuvia metallilastuja, kun hän koetti saada auki sitä hemmetin porttia, jonka hankkimista Christina oli vastustanut pitkään, kunnes tajusi sen erään illan jälkeen että muuta vaihtoehtoa ei ollut, sen illan, jolloin kaikki muuttui.

He olivat asennuttaneet portin suojellakseen itseään. Ja tänään William saattaisi kuolla sen takia. Jos Christina ei olisi pelännyt niin valtavasti, hän olisi ollut helvetin vihainen.

Lukkosepän takana odotti neljä poliisia, jotka vaihtoivat kärsimättömästi painoa jalalta toiselle, ja heidän takanaan seiso i kaks i ensihoitajaa yhtä malttamattomina.

He olivat koettaneet huutaa hänelle ensin – ”William”, he olivat huutaneet, ”William Sandberg!” – saamatta vastausta ja lopulta he olivat antaneet periksi, vaienneet ja antaneet kulmahiomakoneen tehdä tehtävänsä.

Eikä Christina voinut tehdä muuta kuin katsoa vierestä.

Hän oli ehtinyt paikalle viimeisenä. Hän oli vetänyt nopeasti ylleen farkut ja mokkatakkin, sitonut huomaamattomasti raidoitettua vaaleaa hiuksensa poninhännälle ja hypännyt autoonsa, vaikka se oli pysäköity kadulle, jota ei aurattaisi ennen kuin ensi viikolla, ja hän luvannut itselleen, että antaisi auton seistä paikoillaan viikonloppuun saakka.

Siihen mennessä Christina oli koettanut soittaa Williamille jo useita kertoja, ensimmäisen kerran heti ylös noustuaan, toisen kerran ennen suihkuun menoa ja vielä kerran ennen hiusten kuivaamista. Sen jälkeen hän oli soittanut hätäkeskukseen, mutta oli kestänyt ikuisuuden vakuuttaa päivystäjä siitä, minkä Christina jo tiesi. Siitä, minkä hän oli tiennyt sisimmässään jo herätessään mutta minkä hän oli koettanut työntää pois mielestään samalla tavalla kuin huonon omantunnon, jonka hän tunsu ilmaantuvan joka kerta, kun he lopettivat puhelun.

Oikeastaan Christina vihasi itseään siitä, että piti yhä yhteyttä Williamiin. William oli ottanut asian Christinaa raskaammin, ei siksi että Christinan suru olisi vähäisempi, vaan siksi että William oli heistä kahdesta se, joka oli sallinut sen itselleen, ja kahden vuoden vatvomisen, keskustelemisen, syiden pohtimisen ja jahkailun jälkeenkin kaikki tuntui yhä samalta kuin silloinkin. Christina sai kunnian surra heidän molempien puolesta sekä vielä ylimääräisen annoksen syyllisyydentunteita, koska oli sitä mieltä, ettei surun jakautuminen ollut oikeudenmukaista.

Mutta elämä ei ollut oikeudenmukaista.

Jos se olisi sitä, Christina ei olisi nyt täällä.

Lopulta ristikko-ovi antoi periksi. Poliisi ja ensihoitajat ryntäsivät huoneistoon hänen edestään, ja sitten aika pysähtyi. Selät katosivat pitkään eteiseen ja jättivät jälkeensä tyhjyyden, joka jatkui ja jatkui eikä tuntunut loppuvan koskaan. Vasta monen sietämättömän pitkän sekunnin tai minuutin tai vuoden jälkeen musiikki katkaistiin sisällä ja sitten katkaistiin vesi, ja sen jälkeen tuli aivan hiljaista.

Kunnes he palasivat vihdoin takaisin.

He välttelivät hänen katsettaan kääntyillessään jyrkissä kulmissa, ulos eteisestä pitkin kapeaa käytävää hissini ohi, kääntyivät jyrkästi kierreportaisiin koettaen olla kolhimatta koristemaalattuja seinää, ja edelleen alas, alas, nopeasti mutta varovasti, hitaasti kiiruhtaen.

Christina Sandberg painautui vasten teräsporttia päästääkseen parit kulkemaan ohitse, alas kohti jalkakäytävällä odottavaa ambulanssia.

Kiiltävän muovisen happinaamarin alla makasi ihminen, jota hän oli kutsunut joskus miehekseen.

* * *

Oikeastaan William Sandberg ei ollut halunnut kuolla. Tai tarkemmin sanoen se ei ollut ollut hänen ensisijainen toiveensa.

Hän olisi halunnut mieluummin elää ja voida hyvin, viettää mukavaa elämää, oppia unohtamaan, löytää syyn pestä vaatteensa, herätä joka aamu, pukeutua vastapestyihin vaatteisiinsa ja tehdä jotain, josta olisi jollekulle hyötyä.

Eikä hän olisi tarvinnut sitäkään kaikkea. Vähempikin olisi riittänyt. Hän oli toivonut löytävänsä syyn lakata ajattelemasta kaikkea sitä, mikä teki kipeää. Mutta hän ei ollut löytänyt sitä, ja seuraavana listalla oli ollut tehdä loppu kaikesta.

Kaikesta päätellen sekään ei ollut onnistunut erityisen loistavasti.

”Miten täällä voidaan?” nuori hoitajatar kysyi hänen edessään.

Hän makasi puoli-istuvassa asennossa kovilla, lukemattomia kertoja pestyillä vuodevaatteilla, jotka oli pedattu vanhanaikaisesti niin että lakana oli taitettu keltaisen sairaalan peiton reunan yli, aivan kuin terveydenhuolto ei olisi hyväksynyt vieläkään sitä tosiasiaa, että pussilakanat oli keksitty.

Hän katsoi hoitajaa ja yritti olla paljastamatta, miten tuskalliselta kehossa jylläävien myrkköjen aiheuttama olotila tuntui.

”Huonommin kuin toivoisit”, hän vastasi. ”Paremmiin kuin olin kuvitellut.”

Hoitaja hymyili, mikä hämmästytti häntä. Hoitaja oli korkeintaan 25-vuotias, vaaleahiuksinen ja oikeastaan melko hauskanäköinen. Tai sitten hoitajan takaa tuleva pehmeä vastavalo sai aikaan sellaisen vaikutelman.

”Vaikuttaa siltä, että tällä kertaa ei tainnut olla sinun aikasi”, hoitaja sanoi. Mutkattomasti, aivan kuin puhelinäänellä, mikä myös hämmästytti häntä.

”Vielä tulee uusia tilaisuuksia”, hän vastasi.

”Schän on hyvä”, hoitaja sanoi. ”Pitää olla optimisti.”

Hoitaja hymyili tarkkaan harkittua hymyä, joka oli riittävän iloinen osoittaakseen, että hänen sanansa oli tarkoitettu ironiaksi, mutta samalla riittävän hillitty, jottei kuiva huumori mennyt liian pitkälle. Yhtäkkiä William ei keksinyt mitään sopivaa vastausta ja joutui samalla myöntämään, että keskustelu oli ohi ja että hoitaja oli voittanut.

Hän makasi hiljaa monta minuuttia ja seurasi hoitajan työskentelyä huoneessa. Tehokkaat liikkeet ennalta määrätystä järjestyksestä: tippapullon vaihto, annostuksen säätö, muistiinpanot ja tietojen vertaaminen hoitopäiväkirjan tietoihin. Liikkeissä oli hiljaista tehokkuutta, ja lopulta William alkoi epäillä, että hän oli käsittänyt kaiken väärin ja että hoitaja ei todellisuudessa ollut laskenut hänen kanssaan leikkiä.

Lopulta hoitaja oli valmis. Hän oikaisi velvollisuudentuntoisesti lakanan reunaa ilman näkyvää muutosta. Sitten hän pysähtyi.

”Älä yritä tehdä mitään tyhmyyksiä, kun olen poissa”, hän sanoi lopulta. ”Niin kauan kuin olet täällä, siitä koituu vain turhaa työtä sekä sinulle itsellesi että meille.”

Hoitaja nyökkäsi ystävällisesti, poistui käytävään ja antoi ovenkarmin yläreunassa olevan mekanismin sulkea oven perässään.

William makasi hiljaa sängyssään ja tunsi olonsa omituisen epä-mukavaksi. Mitään yksittäistä syytä siihen ei tosin ollut. Hänestä vain tuntui epä-mukavalta. Miksi? Oliko hän päättänyt kiusoitella hoitajaa, koska tämä ei ollut suonut hänelle sitä tavanomaista, hoitajille tyypillistä myötätuntoista äänensävyä? Vai siksi, että hoitajan kuivat kommentit olivat olleet niin odottamattomia, että hän oli tuntenut itsensä hetken aikaa ärsyntyneeksi, melkeinpä huvittuneeksi?

Ei.

Kesti vain muutaman hetken ennen kuin hän tajusi.

Kyse oli huumorista. Juuri tietynlaisesta huumorista.

Hoitaja oli kuulostanut ihan Christinalta.

Yhtäkkiä kaikkialla tuntuva epämääräinen jomotus oli poissa – oliko se suolan tai veden puutetta vai johtuiko se kaikesta siitä paskasta mitä hän oli sisäänsä tunkenut, pillereistä jotka alkoivat

vaikuttaa kaikki yhtä aikaa hänen 55-vuotiaassa kehossaan, joka oli juuri nyt pettämässä? Vai oliko kihelmöivä kipu johtunut viiltohaavoista, jotka olivat alkaneet parantua ranteiden ympärille kiedottujen sideharsojen alla?

Sen sijaan hän tunsi jotakin muuta. Tunne palasi aina, kerran toisensa jälkeen ja aina yhä voimakkaampana, joka kerran kun hän muisti sen mikä oli saanut hänet astelemaan kylpyhuoneeseen eilisiltana ja tekemään päätöksensä. Hän ei muistanut enää itsekkään, kuinka mones kerta oli kyseessä.

Hän ei ollut osannut tulkita merkkejä.

Se oli ainoa tapa, jolla hän osasi muotoilla asian, niin ironista kuin se olikin.

Hän. Ei ollut osannut tulkita.

Piru vieköön.

Hänen olisi pitänyt pyytää hoitajalta jotain rauhoittavaa. Tai jotain kipua lievittävää tai Valiumia tai mieluiten kuulun kalleen, jos hoitaja vain olisi voinut auttaa häntä siinä, vaikka se ei olisi ymmärrettävästi käynyt päinsä.

Hän oli samassa paikassa kuin eilisiltanakin: edessä oli pudotus pimeään putkeen, joka ei loppuisi koskaan, sama tuhoisa kaipaus päästä pohjalle asti ja toivottavasti ruhjoutua palasiksi ja välttyä kaikilta niiltä ajatuksilta, jotka onnistuivat tekemään jatkuvasti päätöksiä hänen puolestaan. Jotka tarjosivat toivon pilkahduksia vain lyödäkseen häntä saman tien korville, kuin osoittaakseen että kaikki valta oli niillä, ei hänellä.

Hän ojensi kätensä kohti seinästä roikkuvaa johtoa ja veti pitkulaisen kutsupainikkeen lähelleen. Hän toivoi, että sama hoitaja ei tulisi takaisin, olisi katkera takaisku muuttua ivallisesta ja sanavalmiista raukaksi, joka tarvitsi lääkettä voidakseen nukkua. Mutta jos hän saisi luvan nukahtaa edes pieneksi hetkeksi, se olisi sen arvoista.

Niin hän ajatteli ja painoi nappia.

Hänen hämmästykseseen mitään ei kuulunut.

Hän painoi uudelleen, pidempään.

Ei vielääkään mitään.

Ehkä siinä ei ollut mitään kummallista, hän koetti vakuutella itselleen. Eihän hän itselleen soittanut. Riitti vain, että summeri soi jossain huoneessa, jossa lääkärit istuivat tekemässä sitä, mitä ikinä lääkärit tekevätkään, niin että joku voisi reagoida ja lähettää hoitajan katsomaan, mitä hän tarvitsi.

Silloin hän huomasi lampun. Punainen muovikotelo seinällä, lähellä pistoketta, josta törrötti johto. Eikö edes sen olisi pitänyt palaa? Vaikka hän ei kuulisikaan merkkiääntä, eikö lampun olisi pitänyt silti syttyä vahvistukseksi siitä, että hän oli painanut oikein?

Hän painoi uudelleen. Ja vielä kerran. Mutta mitään ei tapah-
tunut.

Hän oli niin keskittynyt hälytysjärjestelmän puutteelliseen toi-
mintaan, että säpsähti huomattessaan oven aukeavan. Hän tähyili
ovelle ja koetti päättää, valitsisiko hyökkäyksen vai puolustuksen:
valittaisiko hän rikkinäisestä lampusta vai pahoittelisi, että oli soit-
tanut kelloa niin hysteerisesti?

Hän ei ehtinyt kovin pitkälle pohdinnoissaan ennen kuin silmät
tottuivat vastavaloon ja molemmat vaihtoehdot kaikkosivat hänen
mielestään.

Sängyn jalkopäässä seisova mies ei ollut lääkäri eikä sairaanhoi-
taja.

Miehellä oli yllään puku, paita ilman solmiota ja kengät, jotka
muuhun vaatetukseen verrattuna olivat kummallisen raskaat. Mies
oli luultavasti noin kolmekymppinen, mutta kaljuksi päänsä aja-
neiden miesten ikää on aina vaikea arvioida, varsinkin kun ruu-
miinrakenne kieli pitkään jatkuneesta ja tinkimättömästä treena-
uksesta. Ehkä mies näytti häntä vanhemmalta. Tai päinvastoin.

”Ovatko nuo minulle?” William kysyi keksimättä muutakaan
sanottavaa.

Hän nyökkäsi kohti pukumiehen kädessä olevaa kukkakimp-
pua. Nuorimies vilkaisi kukkia kuin olisi unohtanut itsekin niiden
olemassaolon. Mies laski kimpun pesuvatiin sanomatta mitään.
Kukat olivat olleet pelkkää rekvisiittoa, jonka turvin hän oli pysty-
nyt sulautumaan joukkoon ja päässyt etenemään sairaalan käytävillä
huomiota herättämättä.

”Oletteko William Sandberg?” mies kysyi.

”En kovin vahvasti”, sanoi William. ”Mutta kyllä.”

Koko tilanne oli varsin outo, ja William huomasi terästäytyvänsä. Mies, joka ei ollut lääkäri eikä kukaan hänen tuttavansa, seisoi vain hiljaa paikallaan heidän katsellessa toinen toistaan. He mittailivat toisiaan, vaikka William tuskin olisi pystynyt tekemään minkäänlaista vastarintaa sängystä käsin.

”Olemme etsineet sinua”, mies sanoi lopulta.

Niinkö? William koetti ymmärtää, mihin mies viittasi. Hän ei muistanut, että kukaan olisi ottanut häneen yhteyttä viime aikoina, mutta toisaalta hän ei ollut varma, olisiko edes huomannut, vaikka joku olisi koettanutkin tehdä niin.

”Minulla on ollut paljon ajateltavaa.”

”Niin me olemme ymmärtäneet.”

Me? Mitä helvettiä tämä oli?

William kohottautui istumaan hieman suurempaan ja pakottautui hymyilemään vaisusti.

”Tarjoaisin mielelläni jotain, mutta täällä ei olla läheskään niin anteliaita morfiinin suhteen kuin voisi toivoa.”

”Tarvitsemme apuasi.”

Vastaus tuli äkkiä, hieman liian nopeasti, ja jokin miehen äänessä sai Williamin unohtamaan varovaisuutensa hetkeksi. Nuoremiehen katse oli tosin yhä rauhallinen, mutta taustalla oli muutakin. Jotain tärkeää. Ehkä jopa pelkoa.

”Siinä tapauksessa luulen, että olet sekoittanut minut johonkuhun toiseen”, William sanoi ja levitteli käsiään.

Niin pitkälle kuin pystyi. Tippaletkut ja EKG-johdot rajoittivat hänen liikkeitään ja olivat omiaan vahvistamaan hänen sanojaan: William Sandberg pystyisi tuskin auttamaan ketään missään asiassa.

Mutta muskelimies pudisti päätään.

”Me tiedämme, kuka olet.”

”Ja keitä ovat me?”

”Se ei ole tärkeää. Sinä olet tärkeä. Tärkeää on se, mitä sinä osaat tehdä.”

Tunne, joka kulki Williamin kehon läpi, oli samalla kertaa sekä tuttu että odottamaton. Hän olisi osannut odottaa tätä keskustelua kymmenen vuotta sitten, tai paremminkin 20 vuotta sitten. Silloin hän oli ollut valmistautunut. Mutta miksi nyt?

Vuoteen jalkopäässä seisova mies puhui erinomaista ruotsia, mutta jostakin taustalta oli kuultavissa hienoinen aksentti. Liian hiottu paikannettavaksi mutta ehdottomasti kuultavissa.

”Mistä olet kotoisin?”

Nuorimies katsoi häneen muka pettyneesti. Aivan kuin Williamin olisi pitänyt käsittää itsekin, ettei saisi vastauksia.

”Oletko suojelupoliisista? Puolustusvoimista? Vai jonkin toisen valtion palveluksessa?”

”Pahoittelen. En voi kertoa sitä.”

”Selvä”, William sanoi. ”Siinä tapauksessa voit viedä heille terveisiä ja kiittää kukista.”

Williamin äänensävy ilmaisi, että keskustelu oli päättynyt, ja korostaakseen sitä hän nosti uudelleen johtoa, jonka päässä oli soitokello. Hän painoi nappia peukalollaan, pitkään, katse yhä miehessä kuin osoittaakseen, miten ohi heidän keskustelunsa todellakin oli. Mitään ei tapahtunut tälläkään kertaa.

”Jos se toimisi, lampussa palaisi valo”, mies totesi.

Odottamatta. William katsoi häneen.

Jälleen kului hetki, kun he mittailivat toisiaan, ja lopulta William irrotti otteensa johdosta ja antoi sen pudota vatsansa päälle keltaiselle sairaalapeitteelle.

”Minä olen 55-vuotias”, William sanoi. ”En ole tehnyt töitä vuosikausiin. Olen kuin Bodenin linnoitus: olin tarpeellinen joskus kauan sitten mutta nykyään seison vain paikoillani rapistumassa.”

”Esimiehilläni on toisenlainen näkemys.”

”Ja ketkä ovat esimiehiäsi?”

William kysyi sen terävällä äänellä. Hän oli nyt kyllästynyt keskusteluun. Hän halusi saada vain unilääkkeensä ja kadota pois eikä leikkiä kylmää sotaa ylitreenatun, useita vuosikymmeniä myöhässä olevan keltanokan kanssa.

Mutta nuorimies lopetti keskustelun ensimmäisenä.

”Olen pahoillani”, hän sanoi uudelleen ja huokaisi pahoittelevasti ennen kuin siirsi painonsa lähinnä ovea olevalle jalalle ja kääntyi pois päin.

Lähteäkseen, William ajatteli. Erikoinen lopetus erikoiselle tapaamiselle.

Mutta mies avasikin oven käytävään, jossa kaksi muuta miestä odotti käskyä tulla sisään.

* * *

Kello oli kymmenen yli yksi iltapäivällä, kun Karoliinisen sairaalan lääkäritiimi kiersi teho-osastolla tarkistamassa potilaiden tilanteiden kehittymistä.

Kierros oli ehtinyt jo yli puolenvälin ilman suuria yllätyksiä, ja seuraavana vuorossa oli viisissäkymmenissä oleva miespotilas, joka oli yrittänyt tappaa itsensä: hänen oireitaan olivat lääkeainemyrkytys ja ranteiden viiltohaavat. Mikään ei viitannut siihen, että mies joutuisi viettämään osastolla kovinkaan pitkää aikaa. Hän oli saanut verta, jonka oli tarkoitus korjata viiltohaavojen aiheuttamaa verenhukkaa sekä pienentää veren lääkeainepitoisuutta, mutta hänen arvonsa eivät olleet olleet hengenvaarallisia hänen tullessaan sairaalaan. Joko hän oli ottanut vahingossa liian pienen annoksen tai sitten kyseessä oli jälleen yksi vaarallinen yritys saada huomiota välinpitämättömiltä omaisilta.

Oli miten oli, mies ei olisi enää kauan heidän vastuullaan. Tohtori Erik Törnell pysähtyi huoneen oven ulkopuolelle, sulki potilaskertomuksen, jota oli selannut, ja nyökkäsi lyhyesti kollegoilleen: tämä olisi nopea käynti.

Ensimmäinen asia, jonka he näkivät astuessaan sisään huoneeseen, oli tyhjä sänky.

Pesuvadissa lojuu kukkakimppu, yöpöydällä ollut maljakko oli rikkoutunut, lakanat lojuivat mytyssä lattialla ja tippaletku oli repäistänyt irti paikoiltaan.

KOHTALOKAS KOODI.
KADONNUT KRYPTOLOGI.
VÄÄJÄMÄTTÄ LOPPUUN
KULUVA AIKA.

KETJUREAKTIO ON
PYSÄYTETTÄVÄ – TAI
PÄIVÄMME OVAT LUETUT.

84.2. | ISBN 978-951-31-7736-2

WWW.TAMMI.FI | PÄÄLLYS MIKA TUOMINEN

9 789513 177362